Aventurile echipajului

DOX

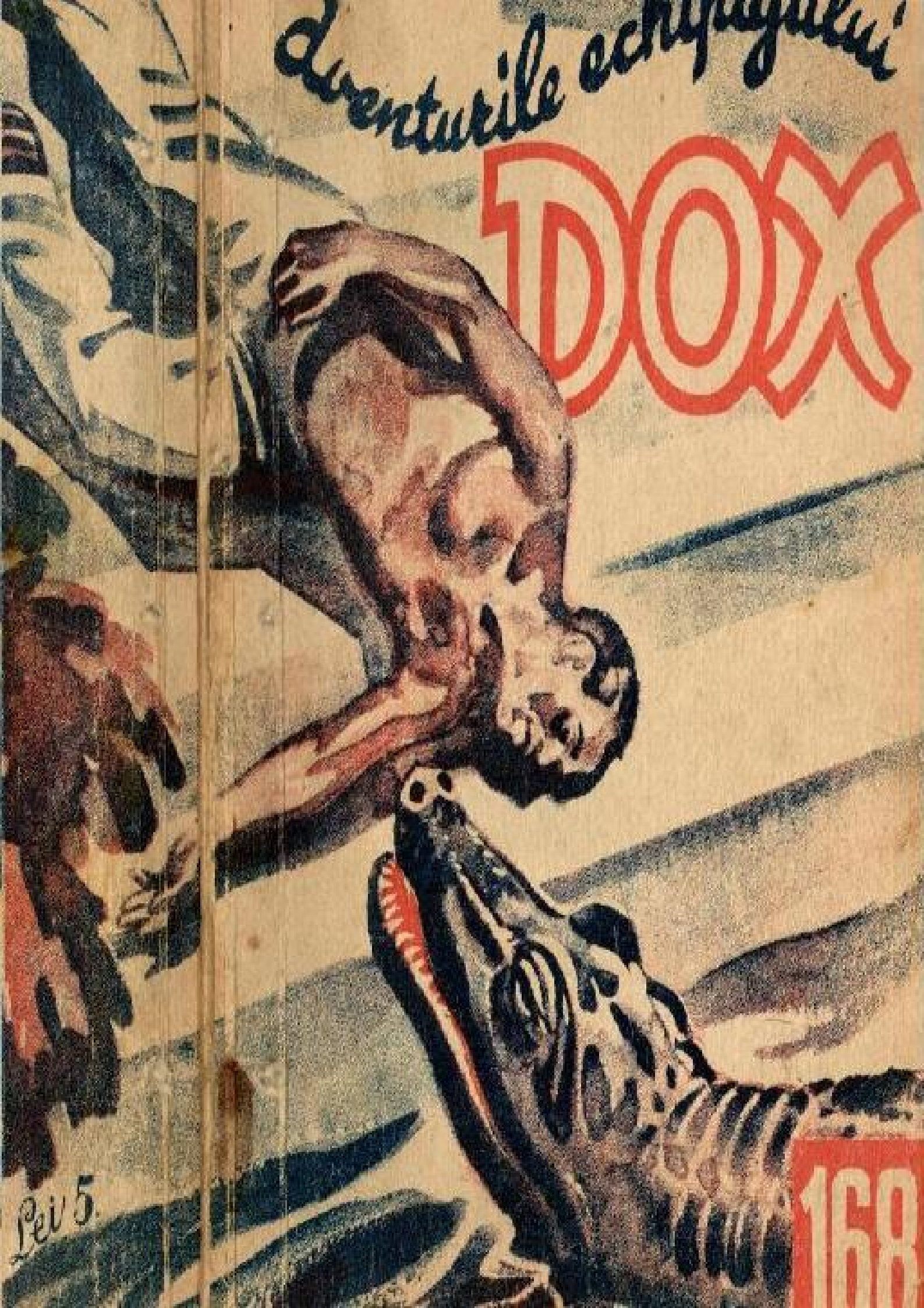

Lei 5.

168

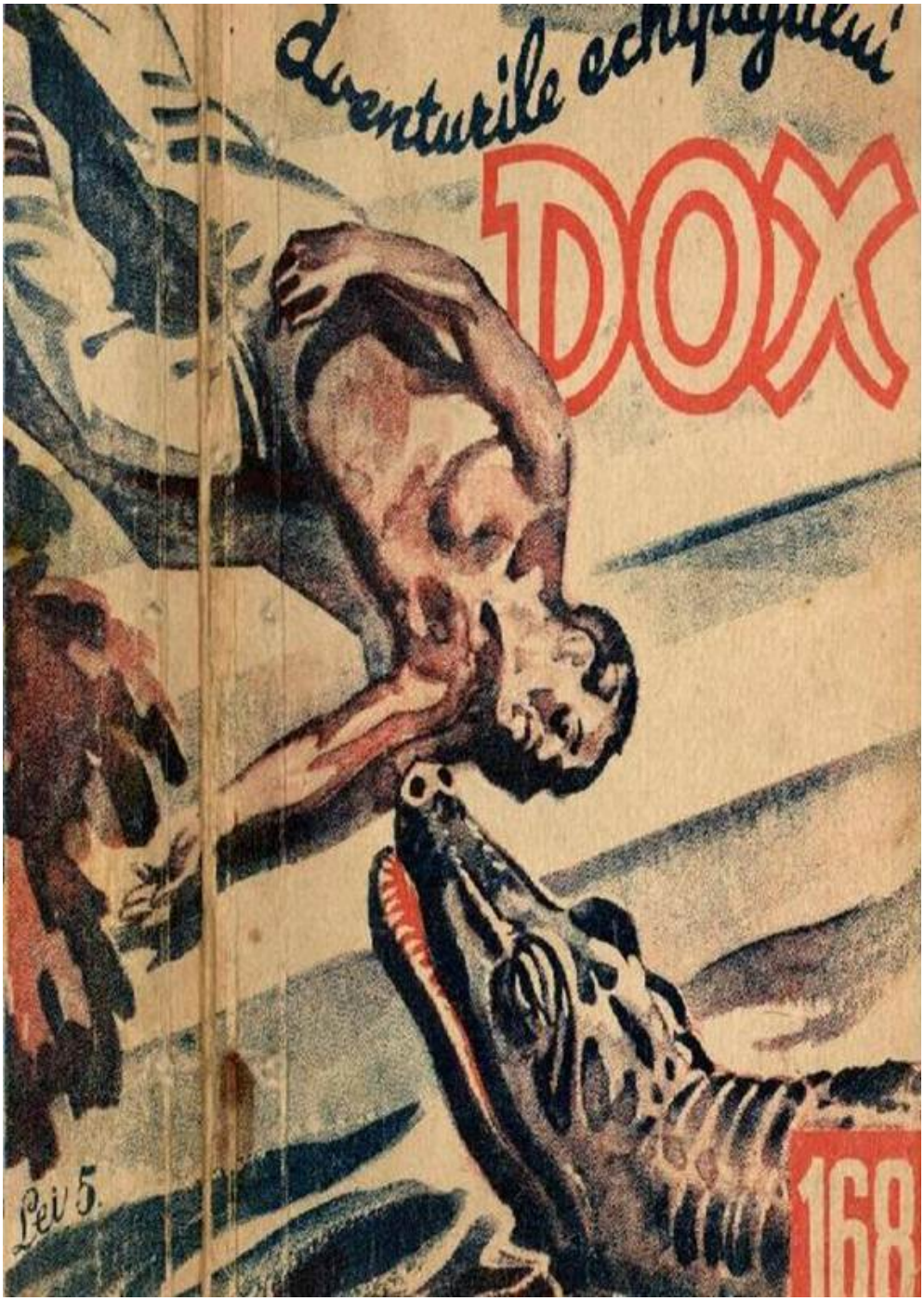
Aventurile echipajului
DOX
Lei 5
168

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 168

DEMONUL GANGELUI

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
RECLAMĂ SAU CAPCANĂ?

PE CÂND STĂTEAM AMÂNDOI ÎNTINŞI pe iarbă, la umbra unui copac din pădurile seculare ale continentului negru, doctoral Bertram începu să povestească lui George:

— Ne aflăm în faţa unuia din monumentele care fuseseră ridicate la Cawnpur, în memoria măcelăririi prizonierilor englezi de către Nena Sahib, pe vremea marei răscoale din anul 1857.

Abia făcurăm doi paşi, că Marian spuse:

— N-ai băgat cumva de seamă c-a trecut cineva pe lângă noi? Nu înţeleg cum a ajuns biletul acesta în buzunarul hainei mele…

Privirăm repede în jurul nostru, dar era cu neputinţă să descoperim în mulţimea aceea de trecători, pe omul care vârâse biletul în buzunarul prietenului meu.

— Şi ce scrie în bilet? întrebai.

— Hm… cel ce l-a scris nu pare să fie obişnuit a mânui condeiul, iar pe de altă parte nu prea cunoaşte limba engleză. După scriere, pare să fie o femeie. Ia citeşte!

Luai biletul şi văzui că, într-adevăr, părea scris de o femeie. Conţinutul lui era următorul:

„Astă seară la Crocodil pe Gange. O faptă bună şi nemaivăzută. Vine sigur, când face întuneric”

— Foarte ciudat! făcui eu. Probabil că acest „Crocodil pe Gange”, e vreun restaurant, un local de petrecere. Să-l întrebăm pe colonelul Tumbac. N-o fi cumva o fată care e ţinută prizonieră acolo şi ne cheamă în ajutor?

— Atunci nu i-ar fi fost cu putinţă să facă să ne ajungă biletul – răspunse Marian – afară de asta, mă mir foarte mult că tocmai noi am primit biletul acesta. Locuiesc doar foarte mulţi europeni aici, după cum poţi vedea în mulţimea de pe stradă. Ştii prea bine că noi trebuie să fim cu băgare de seamă în India, deoarece ne-am făcut mulţi duşmani înverşunaţi, când i-am răpus pe Haider şi Tippu Nega.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţai eu – te pomeneşti că ni se întinde vreo cursă.

— A, se pare că poliţistul de colo vrea să ne comunice probabil ceva – spuse Marian – şi-a încredinţat postul unui coleg şi vine întins la noi.

Poliţistul înalt care reglementase circulaţia la încrucişarea străzii, se apropiă de noi, salută politicos şi zise:

— Am băgat de seamă că o tânără indiană se strecurase mult prea aproape de dv. Acum văd că domnul are un bilet în mână. Ţin să vă previn să nu vă lăsaţi ademeniţi la vreo aventură, căci în ultimul timp au dispărut fără urmă mai mulţi străini.

— Mulţumesc – răspunse Marian, prietenos – vroiam să arătăm biletul colonelului Tumbac, la care locuim, căci şi noi bănuiam vreo cursă. Cum arăta indiana?

— Trebuie să fi fost tânăra, dar purta văl pe faţă. Presupun asta, pentru că avea mişcări foarte sprintene. Mă bucur însă că am prilejul să-i cunosc personal pe domnii Farrow şi Bertram. Ştiu că locuiţi la domnul colonel.

— Aşa! făcu Marian şi întinse mâna poliţistului.

Îi urmai pilda, iar prietenul meu urmă:

— Nădăjduiesc că numai poliţia ştie că locuim la colonelul Tumbac, mai bine zis că ne aflăm în Cawnpur.

— Nu, domnule Farrow, din păcate ştie tot oraşul – răspunse poliţistul. Vestea sosirii dv. am citit-o în „Cawnpur-Gazette”.

— Foarte neplăcut! făcu Marian. Nu e bine când eşti prea cunoscut. Uite vezi, acum chestia asta cu biletul îmi dă de gândit. Ia spune, cunoşti vreun restaurant care se numeşte „Crocodil pe Gange”?

— Fireşte, domnule Farrow – se grăbi să răspundă poliţistul. E un local foarte bun, condus de chinezul Ku-Mang. E chiar frumos acolo, căci înainte vreme clădirea era un mic templu, ale cărui trepte de marmoră duc până în apă. Biletul acela care vă invită să vizitaţi restaurantul, poate fi o reclamă a chinezului. Ku-Mang e bine cunoscut în oraş şi la poliţie trece drept un om de treabă.

— Se poate să fie aşa – încuviinţă Marian. Probabil că trimite în oraş tinere indiene, ca să atragă pe străini în felul acesta. Acum am devenit curios şi mă voi duce diseară la „Crocodil”.

— Din experienţele noastre de până acum, o puteţi face fără grijă, domnilor – zise poliţistul – cu toate astea nu v-aş sfătui să colindaţi prea mult noaptea prin oraş.

— Îţi mulţumesc pentru prevenire şi vom ţine seamă de ea – răspunse Marian – acum hai să mergem acasă, la colonel, Robert!

Ne urcarăm într-o maşină şi după câteva minute ajunserăm la vila colonelului. Tumbac era la slujbă, dar servitorul său indian ne servi imediat o gustare rece. După ce mâncarăm făcurăm o baie şi ne culcarăm.

Când servitorii ne treziră către seară, colonelul tocmai se înapoia. Era posomorât şi, la întrebarea lui Marian, povesti că

în cursul după-amiezii fusese găsit, un braţ omenesc, aparţinând unui european. Se bănuia că este al unuia din străinii care dispăruseră fără urmă în ultimul timp. Crocodilii mâncaseră restul trupului.

— Atunci probabil că eşti de părere că şi ceilalţi călători dispăruţi şi-au găsit sfârşitul în apă? întrebă Marian. Poate că au fost ucişi, jefuiţi şi azvârliţi apoi în fluviu, pentru ca să distrugă crocodilii orice urmă de-a lor.

— Da, domnule Farrow, aşa bănuim şi noi – răspunse Tumbac – dar cum să aflăm în ce fel şi prin cine şi-au găsit moartea? Nu mai departe decât acum opt zile a avut loc ultima dispariţie, în persoana unui portughez bogat. Fireşte că nu se mai găseşte nici o urmă acum.

— De sigur că cei dispăruţi au fost pomeniţi şi în „Cawnpur-Gazette”? întrebă Marian. Cu părere de rău aflarăm astăzi că şi sosirea noastră a fost anunţată.

— Da, asta face de obicei gazetarul Raffles, un om foarte priceput. Câştigă binişor de pe urma acestor informaţii.

— Dar de unde o fi aflat despre sosirea noastră? întrebă Marian. De la gară am venit doar direct la dv., domnule colonel.

— Mai de mult gazeta vă publicase fotografiile, domnilor, aşa că Raffles, care obişnuieşte să fie la gară la sosirea trenurilor, v-o şi recunoscut imediat şi deoarece aţi fost întâmpinaţi de mine, a ştiut că vă dau găzduire. Nu cumva vă e neplăcut faptul că sosirea dv. la Cawnpur a devenit cunoscută?

— Plăcut nu ne prea este – răspunse Marian – ştii şi d-ta, domnule colonel, că ne-am atras ura multor indieni, când i-am dat de gol pe cei doi veri Haider şi Tippu Nega. Vezi, domnule colonel, biletul acesta mi-a fost vârât în buzunar de o tânără indiană. Ce părere ai despre asta?

Colonelul citi cu atenţiune, apoi zise:

— Dacă n-ar fi vorba de dv., domnilor, aş crede că e o reclamă dibace a lui Ku-Mang. Căci pe chinezul acesta îl cunoaştem drept un om harnic şi de treabă, al cărui restaurant e foarte vizitat. Se prea poate ca indiana să vă fi vârât biletul fără să vă cunoască. I s-o fi spus să-l bage în buzunarele europenilor bine îmbrăcaţi. Dar, la drept vorbind, localul chinezului merge destul de bine, ca să aibă nevoie să mai atragă clienţi în felul acesta original. Nu mai pricep nimic…

— În orice caz, vom vizita restaurantul diseară – spuse Marian – poate aflăm ceva nou.

— Fiţi însă cu băgare de seamă, domnilor! ne preveni colonelul. Ar fi bine să vă dau câţiva poliţişti ca să…

— Atunci n-o să aflăm niciodată ce se ascunde acolo, dacă se ascunde ceva – îl întrerupse Marian.

— Hm… aveţi dreptate – încuviinţă colonelul – păcat că Ku-Mang îi cunoaşte şi pe agenţii mei secreţi, deoarece şi dânşii se duc adesea în localul lui. V-aş sfătui însă să-l luaţi şi pe Pongo al dv., căci el e în stare să vă apere mai bine ca oamenii mei.

— Asta aş fi făcut-o în orice caz – zise Marian – Pongo trebuie să ne servească drept acoperire.

Servitorul care intră ne întrerupse convorbirea. Ne vesti că masa e gata şi afară de asta un domn cu numele de Lorry dorea să vorbească colonelului.

— Ah, Lorry e unul din cei mai capabili detectivi secreţi ai mei – zise colonelul – te pomeneşti c-o fi descoperit ceva interesant cu privire la străinii dispăruţi.

După câteva clipe Lorry intră în odaie.

— Ei, Lorry, ce mai nou? întrebă Tumbac. Văd, după chipul d-tale, că ai ceva important.

— Nu-mi pot da seamă încă dacă e într-adevăr important – răspunse detectivul – până acum e numai un zvon. Am prins întâmplător ce vorbeau doi indieni, pe lângă templul vechi din afara oraşului. Ştiţi prea bine, domnule colonel, că mă interesez de construcţii vechi, mai ales de antichităţi, aşa că m-am dus să mai descopăr ceva printre ruine. Acolo am observat doi indieni care stăteau pe malul canalului. Mi-au atras atenţia prin faptul că unul din ei făcea gesturi speriate spre fluviu, pe când celălalt râdea neîncrezător la început, apoi deveni şi el serios, încetul cu încetul. Mă furişai pe lângă ei şi auzii pe cel dintâi povestind o istorie lungă despre un demon al Gangelui, care avea mereu nevoie de o jertfă, altminteri va nimici întreg oraşul. Şi partea interesantă e că punea în legătură dispariţia străinilor cu acest demon. Ei serviseră drept jertfă. Atât e tot ce a povestit, dar când l-am văzut despărţindu-se de celălalt, m-am luat după el şi i-am aflat numele şi adresa. S-ar putea ca omul să ne mai fie de folos, dacă va fi observat ceva.

— Dv. ce părere aveţi domnilor? întrebă colonelul. Uneori asemenea zvonuri se întemeiază pe adevăr şi când e vorba de India n-ar fi de mirare ca europeni dispăruţi să fi fost jertfiţi de nişte fanatici acestui „demon al Gangelui”. Dovada cea mai bună este şi găsirea braţului omenesc în canal.

— Nu cred să mai existe astfel de fanatici în zilele noastre – spuse Marian – mai curând cred că e vorba de crime care trebuie să fie acoperite prin astfel de basme copilăreşti. Trebuie să dovedim dacă indianul iscodit de domnul Lorry ştie ceva hotărât în privinţa asta.

— Bine, domnilor – răspunse Tumbac – voi căuta să aflu încă în această seară. În vreme ce dv. vă veţi duce la „Crocodil”, eu cu Lorry vom merge la Indianul acela. Poate că vin apoi la dv., să vă spun ce-am aflat.

— A, domnii vor să viziteze restaurantul lui Ku-Mang? întrebă Lorry.

În glasul său era ceva ce-mi atrase luarea aminte. Marian se uită cercetător la tânărul detectiv, apoi zise:

— Da, am primit o reclamă foarte dibace de la el şi asta ne îndeamnă să mergem să-i vizităm localul. Ia te uită, bileţelul acesta mi l-a vârât în buzunar o tânără indiană.

Lorry citi cele câteva rânduri, înapoie biletul şi spuse:

— Numai bunul renume al lui Ku-Mang îl poate apăra de o bănuială gravă. Cred însă, domnule colonel, c-ar fi foarte bine să facem o vizită la „Crocodil”, după ce vom fi stat de vorbă cu indianul nostru. Trebuie să veghem să nu li se întâmple nimic rău domnilor.

— Atunci v-aş ruga să nu veniţi prea devreme – spuse Marian – căci în cazul acesta ar putea da greş vizita noastră, dacă într-adevăr se pune împotrivă-ne ceva la cale. Veniţi abia peste câteva ceasuri şi până atunci poate că vom fi putea descoperi ce e cu biletul acesta. Şi, cum ne-am înţeles, domnule colonel, îl voi lua cu noi pe Pongo, care ne va servi drept acoperire.

— Bine domnilor, atunci ne-am înţeles – spuse colonelul – şi acum să mergem la masă!

Înainte încă de a sfârşi, se şi înnoptase. Colonelul cu Lorry plecară imediat, pe când Marian îi dădea instrucţiuni amănunţite lui Pongo.

Urma să plecăm împreună până în apropierea restaurantului, dar Pongo va veni la local abia după câtva timp de la intrarea noastră acolo. La cel mai uşor zgomot suspect dinăuntru clădirii, credinciosul camarad trebuia să intre. Altminteri, urma să stea afară şi să observe tot ce se petrece.

Cam pe la zece plecarăm. Cu o maşină de piaţă străbăturăm oraşul, ajunserăm, prin străduţe înguste şi întunecoase, în cartierul indigenilor şi oprirăm la o pădurice.

— Colo e localul chinezului – ne spuse şoferul – domnii spuneau că vor să se dea jos ceva mai înainte…

În timp ce Marian plătea, eu cercetam împrejurimile. Cam la douăzeci de metri în dreapta noastră sclipea oglinda apei unuia din canalurile Gangelui; iar la vreo sută de metri în faţă se afla un zid, îndărătul căruia copaci uriaşi îşi înălţau creştetele.

Poarta era larg deschisă şi vedeam printr-însa faţadele unui bungalow frumos, luminat de lămpi mari cu arc. Câteva

maşini de piaţă tocmai treceau prin faţa porţii, iar după ele veniră două elegante automobile particulare, din care coborâră europeni în ţinută de seară, însoţiţi de doamne luxos înveşmântate.

Marian stătu şi el câteva clipe să privească bungalow-ul, apoi îi spuse lui Pongo să se ascundă în pădure, unde avea o bună acoperire. Apoi ne-ndreptarăm spre local.

II
PONGO ÎN PRIMEJDIE

GRĂDINA DIN FAŢA RESTAURANTULUI era foarte bine îngrijită şi avui impresia că restaurantul acesta nu se prea potrivea pentru nişte oameni veniţi pe jos. La fel părea să gândească şi chinezul care ne primi pe treapta de sus a scării. Omul făcu o plecăciune, apoi însă se uită în juru-i, ca şi cum ar căuta maşina care ne adusese şi ne privi mirat, părând să nu priceapă că doi europeni pot veni pe jos.

Eu trecui pe lângă el, zâmbind de mirarea lui. Dar după ce ne aşezarăm la o mescioară, îmi atrase atenţia chipul grav şi gânditor al lui Marian. Atunci îmi rotii privirea prin local.

Stăteam lângă balustrade care răspundea spre canalul larg al Gangelui. La stânga bungalow-ului, dar încă pe proprietatea chinezului, ducea o scară largă de marmoră până jos la apă şi de la întâia aruncătură de ochi văzurăm că bungalow-ul fusese ridicat lipit aproape de ruinele unei străvechi clădiri indiene. Se părea chiar că unele ziduri ale vechii clădiri fuseseră folosite cu multă dibăcie la construcţia localului modern.

Sala mare în care ne aflam era foarte populată şi băgai îndată de seamă că tot publicul era tot oameni unul şi unul.

— Mariane – mă adresai prietenului meu – te văd făcând o mutră care îmi dă de gândit. Eu unul aş susţine că acestui local nu i s-ar putea imputa nimic şi clienţii par să fie din lumea cea mai bună.

— Ai dreptate, dragă Robert, tocmai asta mă pune pe gânduri. Ku-Mang n-ar avea nevoie să recurgă la o reclamă atât de neobişnuită. Cea mai bună reclamă pentru „Crocodilul” său o fac însuşi clienţii. Aşa dar, aici e o taină care mă neliniştеşte. Dar ia spune, l-ai observat pe chinezul care ne-a primit la scară?

— Da, părea foarte mirat că am venit pe jos. Pare să fie ceva neobişnuit pe aici.

— Care va să zică n-ai văzut că ochii său au luat deodată o expresie ca şi cum ne-ar cunoaşte şi în acelaşi timp de teamă. Totul a durat numai o clipită, dar mi-a fost deajuns.

— Se poate să ne fi recunoscut după fotografiile din ziare – spusei eu – ar fi firesc în cazul acesta să rămână surprins. Cu atât mai mult cu cât oameni atât de vestiţi vin pe jos.

— E drept – încuviinţă Marian – dar vezi că trebuie să ţinem seamă şi de altele. Mi s-a părut că tresărirea lui avea alt motiv, ca şi cum ar fi fost amestecată cu oarecare bucurie.

— Nu cumva vrei să spui că ne aştepta? Atunci să ştii că într-adevăr Ku-Mang a trimis biletul prin tânăra indiană.

— Fireşte că trebuie să aibă cunoştinţă de asta – spuse Marian. Numai că nu prea mă lămuresc bine dacă biletul acela era anume pentru noi, sau pentru străini în general. Punctul acesta e de mare însemnătate, căci în primul caz înseamnă că am fost luaţi la ochi din chiar clipa sosirii noastre în Cawnpur. Şi atunci ar fi foarte primejdios…

Marian se întrerupse şi răspunse în treacăt plecăciunii unui chinez, care se ivise fără zgomot lângă masa noastră.

— Îmi daţi voie, domnilor – zise galbenul elegant îmbrăcat – eu sunt Ku-Mang, prea plecatul servitor al domniilor voastre. Nădăjduiesc că modestul meu local vă place…

Cu tot felul său oriental de a se exprima, Ku-Mang făcea o impresie bună. Arăta a fi inteligent şi nu văzui pe chipul său zâmbetul acela cu care asiaticii obişnuiesc să-şi ascundă sentimentele.

— Mulţumesc – răspunse Marian – ne place foarte mult la d-ta, căci „modestul" local pare vizitat de cercurile cele mai de sus. De mult eşti stăpânul acestui local?

— De patru ani, domnilor – răspunse chinezul – înainte vreme pe locul acesta se afla un mic templu vechi, pe ale cărui ruine mi-a ridicat casa.

— Aşa… un templu vechi! făcu Marian, pe gânduri. Or fi legate legende sau zvonuri de el… De obicei aşa e, nu?

Îl privi cercetător pe chinez, care se turbură niţel.

— Cam umblă zvonuri, e drept, domnule Farrow – spuse el apoi – dar asta abia de câteva săptămâni încoace. Întâmplător am auzit şi eu de ele.

— Care va să zică ne cunoşti? făcu Marian. Şi d-ta ai citit în „Cawnpur-Gazette" că am sosit aici?

— Întocmai, domnule Farrow – se grăbi să răspundă chinezul – v-am văzut fotografiile adesea. Şi mă simt nespus de onorat de cinstea pe care mi-o faceţi cu prezenţa dv. în modestul meu local.

— Lasă te rog linguşirile acestea! îl cam repezi Marian. Altceva vreau să te întreb. Obişnuieşti să-i atragi pe clienţi cu sistemul acesta?

Spre surprinderea mea. Marian scoase biletul pe care i-l vârâse indiana şi-l dădu chinezului.

Acesta citi „invitaţia" şi pe chipul său se întipări o clipă o expresie de spaimă. Pentru mine asta era o dovadă că ştia de bilet, că era chiar autorul, deşi îl dădu îndată înapoi lui Marian, zicând:

— Domnule Farrow, sunt într-adevăr uimit peste măsură. Aveţi dreptate, face într-adevăr impresia c-aş vrea să atrag pe calea aceasta străini în localul meu, dar veţi recunoaşte şi dv. că n-ar fi nevoie.

— Bine, îţi mulţumesc – spuse Marian, mulţumit – după cum mi se păru. Te rog să nu pomeneşti nimănui despre biletul acesta. Şi deoarece văd colo câţiva domni care se uită de câtva timp la d-ta, n-aş vrea să te mai reţin.

— Fireşte că vă făgăduiesc discreţie desăvârşită, domnule Farrow – spuse Chinezul, înapoind biletul – dar… zău nu pricep…

Clătinând capul se îndepărtă, ducându-se la masa de la care îi făcuseră semn domnii.

— Şi-a jucat bine rolul, Marian – spusei eu – dar cred că tocmai prin asta s-a trădat domnul Ku-Mang al nostru. Dacă n-ar fi ştiut nimic despre bilet, ar fi trebuit să fie mai speriat decât a fost.

— Nu ştiu ce să spun, Robert – zise prietenul meu – ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că acest chinez îmi place foarte mult.

— De, gusturile nu se discută! Deşi, trebuie să admit şi eu că nici mie nu mi-a displăcut individual. Dar, după cum spuneam, din toată atitudinea lui reiese că joacă teatru.

— În sfârşit, vom vedea ce-o mai fi!

Ku-Mang nu mai veni la masa noastră. Ba chiar dispăruse din local. Îl aşteptarăm pe colonel şi, drept să spun, nu prea eram liniştit.

În cele din urmă Tumbac şi Lorry veniră. Înainte ca să povestească ei ce-au întâmpinat, Marian le spuse despre convorbirea cu chinezul, stăruind însă asupra faptului că acesta îi făcuse o impresie că se poate de bună.

— Hm… e ciudat însă că nu s-a mai întors la dv. – spuse colonelul – dar părerea dv. despre Ku-Mang se împacă de minune cu a mea. Acum însă ascultaţi ce-am aflat noi. Lorry s-a priceput să-l înspăimânte într-atât pe indian, încât ne-a trădat totul. E într-adevăr foarte ciudat că acest „demon al Gangelui”, despre care vorbise el sălăşluieşte tocmai aici, la canalul fluviului sfânt. S-ar putea presupune, deci, că localul lui Ku-Mang nu e străin de întâmplările misterioase pe care le-a observat indianul. Lorry ar fi mai bine să povesteşti d-ta ce ai aflat de la indian.

Tânărul detective se uită să vadă dacă nu e nimeni prin apropiere, apoi începu:

— Chiar totul n-am putut scoate de la indian, adică principalul, locul unde a observat „demonul Gangelui”, cum a botezat el dihania. Trebuie să fi fost însă pe aici pe aproape şi asta deducem din unele indicaţii. Indianul a observat aşa dar, că un European zăcea nemişcat pe ţărmul canalului. După câteva minute se ivi deodată o dihanie uriaşă, „demonul

Gangelui", înhăţă trupul nemişcat şi-l trase în apă. După părerea noastră, nu poate fi vorba decât de un crocodil mare. Întrebarea e dacă a fost la mijloc un accident sau o crimă ordinară.

— Spuneai doar că au dispărut mai mulţi călători – spuse Marian – aşa că presupunerea mea e că sunt crime la mijloc. Nu se poate admite ca în privinţa cazului observat de indian, europeanul să fi leşinat cine ştie cum şi să fi căzut jos taman lângă canalul Gangelui. Şi chiar dac-ar fi aşa. Atunci e ceva mai mult decât o întâmplare ca tocmai un crocodil să-l tragă în apă pe leşinat. Eu aş susţine că toţi călătorii au dispărut în felul acesta îngrozitor şi dovada o avem în găsirea braţului, pe care crocodilii l-au lăsat.

— Da şi eu m-am gândit cam la fel – încuviinţă colonelul – dar prea era grozav ca să pot crede.

— Fără îndoială că e îngrozitor – zise Marian – nimic nu e însă cu neputinţă pe acest pământ. Acum trebuie să ne gândim ce motiv o fi avut făptuitorul, sau făptuitorii ca să comită aceste crime fioroase. Ori e vorba de fanatism împotriva străinilor, sau e crimă cu jaf. Eu unul înclin pentru aceasta din urmă.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Lorry. Ia uitaţi-vă, domnilor!

Palid ca un mort se ridică repede şi îşi scoase revolverul. Şezuse astfel încât privirea îi fusese îndreptată spre scara de marmoră care ducea în jos la fluviu.

Ne întoarserăm şi noi privirile spre grădină. Şi alţi clienţi deveniră curioşi, îndreptându-şi ochii în direcţia spre care Lorry ţinea întins revolverul. Atunci răsunară ţipete de spaimă şi groază.

Eram paralizat de groază, căci priveliştea ce ni se înfăţişa era într-adevăr înfiorătoare. Pe scara de marmoră care ducea din grădina chinezului la canalul Gangelui, stătea Pongo al nostru, despuiat de la brâu în sus. Luna lumina atât de viu treptele albe, încât se putea vedea totul în amănunţime.

Pongo stătea cu capul în jos, aproape de apa din care îşi scosese căpăţâna un crocodil şi acum deschidea botul ca să muşte braţul camaradului nostru nemişcat.

Două gloanţe detunară din revolverul tânărului detectiv. Speriată, poate chiar grav rănită, reptile se zvârli în lături, goni câtva timp prin canal, apoi dispăru în apă.

Din câţiva paşi furăm în grădină şi alergarăm spre scară. Pongo stătea tot nemişcat şi la-nceput mă temui că era mort.

Puserăm cu toţii mâna să-l ridicăm şi-l duserăm în casă. Ku-Mang ne ieşi înainte, foarte agitat şi ne arătă o odăiţă. Intrarăm acolo, îl aşezarăm pe bunul nostru camarad pe un

divan, apoi intră în cameră un bărbat mai în vârstă, care se dădu drept doctoral Crown. Colonelul îl cunoştea, astfel că-l lăsarăm să-l examineze pe Pongo.

— Ciudat! făcu medical după câtva timp. Pulsul şi respiraţia sunt normale. Foarte curios leşin! Ah, aici e o împunsătură mică în partea stângă a gâtului, iar marginea e puţin umflată. Cu siguranţă că a fost înţepat cu un ac otrăvit, ceea ce a provocat această stare de nesimţire. Cred însă că se va trezi curând de la sine.

Pongo deschise deodată ochii, se ridică, ne privi ţintă câteva clipe, apoi zise:

— Pongo stat la pândă în pădure mică, auzit zgomot slab aproape, văzut făptură, apoi simţit înţeapă ceva la gât. Mai mult nu ştie.

— A naibii otravă trebuie să fi fost aceea, dacă a culcat îndată la pământ un uriaş ca ăsta – spuse doctorul – simţi ceva dureri sau neplăceri?

— Pongo se simte foarte bine – răspunse credinciosul camarad, ridicându-se de pe divan – Pongo caută acum om care înţepat la el. Fost chinez.

— A, un chinez zici? făcu colonelul. Pe ăsta o să-l găsim noi, căci în Cawnpur locuiesc cel mult o sută de Fii ai Cerului. Hai să ne punem pe lucru, domnilor! Pongo trebuie să ne conducă la locul unde a fost atacat. Poate descoperim niscaiva urme acolo. Mai întâi însă o întrebare: purta cămaşă Pongo când şi-a luat în primire postul de iscoadă?

Uriaşul dădu din cap şi Marian zise:

— Primul lucru ce mi-a bătut la ochi era că Pongo se afla despuiat de la brâu în sus. Presupun că agresorul său a vrut să-l tortureze mai întâi sau poate că aşa gol avea mai multă putere de atracţie asupra crocodilului. Dar ai dreptate, domnule colonel, să cercetăm bine pădurea. Mulţumirile mele, domnule doctor!

Ieşirăm din odăiţă şi pe coridor ne întâmpină Ku-Mang, întrebând îngrijorat, cum se simte Pongo. Uriaşul Negru măsură pe chinez din creştet până-n tălpi, apoi clătină încet capul, ceea ce însemna că agresorul nu era Ku-Mang.

Marian îi răspunse acestuia că totul e în bună regulă, apoi întrebă brusc:

— Crocodilul se arată totdeauna la scară?

— Crocodili sunt mulţi pe aici – răspunse Chinezul – şi eu nu-i prea iau în seamă. E firesc să se aţină şi pe lângă scară.

— Ai văzut cred cum prietenul nostru a fost ameninţat aici de crocodil – spuse Marian – nu ţi-ai spus nimic, văzând asta?

— Nu, domnule – răspunse Ku-Mang – eram prea înspăimântat de situaţia primejdioasă a camaradului dv.

— Dar nu te-ai întrebat cum a ajuns prietenul nostru în situaţia aceea?

Chinezul se uită mirat la Pongo, apoi zise:

— Aşa e, acum îmi pare şi mie ciudat ca un astfel de uriaş să leşine dintr-odată. Dar asta ar putea explica domnul doctor.

Marian se uită aspru la Chinez şi urmă cu tărie:

— Domnul doctor ne-a spus că e vorba de o otravă care i-a fost introdusă în gât cu ajutorul unui ac.

Ku-Mang se sperie de moarte.

— O… o… otravă? îngăimă el. Şi spuneţi că printr-o înţepătură în gât?

Se apropie de Pongo şi-i examină gâtul. Îmi bătu la ochi că privea partea stângă, adică aceea unde într-adevăr fusese înţepat uriaşul.

Schimbai o privire cu Marian, pe care-l văzui încruntându-se. Apoi însă clătină capul şi zise:

— Las-că vom afla noi cine a fost ticălosul care a vrut să-l omoare pe prietenul nostru. Să ne grăbim, domnilor!

Şi o luă la picior, trecând pe dinaintea lui Ku-Mang, care făcu o plecăciune; văzui bine însă că mâinile îi tremurau. Şi privi la Marian cu ochi plini de spaimă.

Când îl ajunsei din urmă pe prietenul meu, mă grăbii să-l întreb:

— Mariane, de ce nu l-ai iscodit mai departe pe chinez? Cu siguranţă că ştie mai multe despre otrava care i-a fost introdusă lui Pongo. Spaima lui era o dovadă, apoi a privit imediat la partea stângă a gâtului lui Pongo, deci acolo unde era chiar înţepătura. Eu i-aş fi aruncat în faţă bănuiala.

— Ciudat era oricum – zise şi colonelul – deşi am avut cea mai bună părere despre Ku-Mang. Şi eu cred, domnule Farrow, că dacă-l strângeam cu uşa, scoteam adevărul de la dânsul.

— Dispăruse doar câtva timp – intervenii eu – şi a intrat în local abia când Pongo zăcea pe scară. Mariane, n-ar fi cu putinţă ca el să fi jefuit pe străinii bogaţi, apoi să-i fi dat pradă crocodililor?

— Eu nu prea cred în vinovăţia lui Ku-Mang – răspunse prietenul meu – se prea poate, însă să mă şi înşel. Dar vom vedea.

III
O CAPCANĂ DRĂCEASCĂ

DEŞI PĂDURICEA se afla la marginea oraşului chiar, era părăginită şi sălbăticită. Pongo descoperise însă o cărare ce ducea printre copaci şi care era oarecum curăţată de buruieni.

— Aha, însuşi faptul acesta dă de bănuit – zise Marian îndată – cine o fi ţinut poteca asta atât de curată? Căci se vede c-au fost tăiate crengi aici acum câteva zile.

Ajunseră într-un luminiş, pe care luna îl lumina din plin. Şi atunci văzurăm tăieturile crengilor, care, după cum bine spusese Marian, datau de scurt timp.

— Pongo stă aici – zise uriaşul, arătând spre un copac – de aici poate privi la casă.

Într-adevăr, din locul cu pricina se putea vedea, printre crengile copacilor şi tufelor, localul chinezului. Se părea că şi acest „spion" fusese creat artificial, ceea ce spuse şi Marian. Apoi urmă:

— Chinezul care l-a atacat pe Pongo trebuie să se fi ivit din vreo ascunzătoare foarte dibaci aşezată, altminteri nu s-ar fi putut strecura atât de nesimţit. Trebuie să căutăm printre tufele de aici, dacă nu cumva dăm de ascunzătoare. Ba, poate că găsim chiar ceva mai mult… am bănuielile mele în privinţa aceasta.

Ne împărţirăm şi intrarăm încetişor în frunzişul tufelor. Nu merserăm prea mult şi Marian scoase o exclamaţie de triumf. Alergarăm spre dânsul şi-l văzurăm stând în faţa unei tufe mari.

— Aici e! zise el. Bănuiam eu! Nici nu s-ar fi putut altfel, căci Pongo al nostru nu e omul care să poată fi atacat pe nesimţite. Sub tufa aceasta e o gaură mare, care pare să fie gura unui gang subpământean. Şi aş pune rămăşag că prin gangul acesta ajungem în apropierea scării pe care zăcea Pongo şi de unde urma să fie târât în apă de crocodil. Ah, uite că am dreptate.

Aprinsese lampa şi luminase în gaură. Văzurăm atunci că într-adevăr pe acolo fusese tras Pongo, căci un capăt de rădăcină ce ieşea în gang, îi prinsese cămaşa şi i-o sfâşiase. O bucată era încă atârnată de rădăcină, ceva mai departe se afla restul cămăşii.

— Pornim prin gang? întrebă colonelul.

— Cred că în orice caz trebuie să facem asta – răspunse Marian – poate că astfel lămurim toată chestia. Trebuie să fim cu băgare de seamă; e probabil că suntem spionaţi. Să rămânem la câţiva metri unul de altul, ca să nu putem cădea în vreo capcană.

Marian şi intrase în gaură, al doilea la rând venea Pongo, apoi colonelul, detectivul, iar eu la urmă de tot. În mâna stângă ţineam lampa aprinsă, în cea dreaptă revolverul.

Gangul îngust ducea în direcţia casei lui Ku-Mang. Nu era întărit cu nimic şi foarte lesne s-ar fi putut prăbuşi deasupra noastră. De aceea răsuflai uşurat când deodată se ivi înaintea mea un alt gang, larg şi înalt, în care puteam merge chiar în picioare. Bolovanii vechi de piatră din care erau pereţii, podeaua de piatră şi tavanul uşor boltit, dovedeau că ne aflam acum în încăperile subterane ale vechiului templu, alături de care îşi clădise localul Ku-Mang.

Când ne apropiarăm cu toţii de Marian, care se oprisem, el ne spuse:

— După socoteala mea, ne aflăm acum la acelaşi nivel cu casa chinezului. La vreo zece metri înaintea noastră trebuie să fie canalul, acolo o fi în scară vreun capac, pe unde Pongo o fi fost scos şi aşezat lângă apă. Mai susţin că prin acest gang au fost târâţi şi ceilalţi străini, dispăruţi fără urmă. Şi indianul pe care l-ai luat la rost d-ta, cum crocodilul a tras în apă pe nenorocita victimă, de pe scara de marmoră din faţa noastră.

— Drace! Atunci tot trebuie să fie vinovat Ku-Mang! strigă colonelul. De ce nu l-am arestat pe loc? Acum s-o fi pus de mult la adăpost. N-ar fi bine să ne întoarcem?

— Părerea mea este că Ku-Mang nu va fugi – răspunse Marian – în orice caz însă, trebuie să cercetăm încăperile astea vechi de aici de jos, ca să avem dovezi împotriva făptaşului.

Iarăşi pornirăm înainte, distanţaţi unul de altul. Dar curând mă ciocni de camarazi, care se opriseră. Gangul se sfârşise şi ne aflam într-o încăpere mare, dreptunghiulară.

În faţa noastră văzurăm scara ce ducea la fluviu şi nişte şine groase la câteva trepte dovedeau că acestea se puteau mişca din loc. În felul acesta, aşa dar, fusese scos Pongo afară, ca să fie dat pradă crocodililor.

Pe partea dreaptă se găseau nişte firide în care sclipeau uşi din bronz vechi. La stânga peretele era neted de tot, dar se putea să fie şi acolo uşi ascunse.

— Trebuie să cercetăm încăperile dindărătul acestor uşi din dreapta – spuse Marian – dar să ne împrăştiem iarăşi, căci stând împreună putem fi atacaţi toţi dintr-odată. Eu voi deschide uşile pe rând, dar mă voi feri să intru în încăperi.

— Mariane, e aproape sigur că vom găsi un gang secret care duce la casa lui Ku-Mang şi în cazul acesta îl dăm de gol – zisei eu.

— Un astfel de gang poate să existe, dar nu constituie încă o dovadă că chinezul nostru e amestecat în toate nelegiuirile

care s-au făptuit. Dar o să vedem noi cum stau lucrurile. Mai întâi o să deschid prima uşă.

Nu făcurăm încă un pas spre uşă că se întoarse fulgerător. Făcurăm şi noi la fel, căci dindărătul zidului stâng, în care nu se vedea nici o uşă, se auzise un ţipăt înfiorător, de femeie.

Alergarăm spre peretele cu pricina şi când furăm la un pas de el, se desfăcu din zid o bucată de mărimea unei uşi mici; din deschizătură ţâşni lumină, apoi se ivi o indiană înveşmântată în alb.

Chipul ei era schimonosit de spaimă şi cu mâinile întinse părea să implore ajutor. Apoi mai scoase un ţipăt înfiorător şi văzurăm doi pumni uriaşi care îi înhăţară braţele. În clipa următoare fu trasă înapoi.

Uşa secretă se închise la loc, dar prea târziu, pentru că noi ne şi apropiasem. Pongo o deschise cu putere, apoi pătrunserăm înăuntru unul după altul.

Intrarăm într-o încăpere mare, luminată de făclii înfipte în sfeşnice de bronz fixate în pereţi. Doi chinezi o târau pe indiană spre o uşă deschisă del a capătul celălalt al odăii. Erau cu spatele la noi, dar mi se păru totuşi că recunosc într-unul din ei pe Ku-Mang. Celălalt chinez era un uriaş, cum rar se întâlneşte printre cei de-un neam cu el. Indiana părea să fi leşinat de spaimă, căci atârna moale în mâinile celor doi galbeni şi picioarele i se târau pe podea.

Când fură aproape de uşă, Marian răcni la ei:

— Staţi!

Ei dădură drumul indienei, se aplecară repede şi se aruncară înaintea celeilalte uşi. Prin mişcările acestea fulgerătoare scăpară de gloanţele noastre, căci afară de Pongo, traserăm în acelaşi timp toţi patru.

Deodată, însă, pământul ne fugi de sub picioare. Patru din lespezile mari de piatră se afundară cu noi cu tot. Un râs batjocoritor se auzi deasupra noastră şi după o clipă ne pomenirăm în pivniţă.

Cele patru lespezi însă, se ridicară iarăşi încetişor şi se închiseră cu zgomot metalic. Căzuserăm la vreo trei metri adâncime şi izbitura ne azvârli unul peste altul.

— Frumoasă capcană! făcu Marian, râzând cu ciudă. La atâta viclenie nu m-aş fi aşteptat. E ceva cu totul nou.

— Cum ai zis? întrebă colonelul. Uşi tăinuite au existat şi-n cele mai vechi timpuri.

— Dar nici nu mă gândesc la uşa secretă – răspunse Marian – e vorba de păcăleala cu indiana. Sau crezi că altminteri ne-am fi vârât cu toţii ca la o comandă în capcană? A fost un vicleşug, precum spuneam. Cu siguranţă că am fost iscodiţi, Chinezii au văzut că suntem cu băgare de seamă, aşa că ne-au

prins pe toţi în felul acesta. Bănuiesc că indiana e aceeaşi care mi-a vârât biletul în buzunar.

— Asta ar fi cel mai mare renghi care mi s-a tras vreodată! strigă colonelul. În sfârşit, acum trebuie să vedem cum ieşim de aici.

La lumina lămpilor de buzunar ne dădurăm seama că ne aflam într-o încăpere de vreo şase metri lungime pe patru lăţime. Lespezile de piatră din care erau alcătuiţi pereţii erau acoperite cu o pătură verzuie; Marian se apropiă de unul din pereţi şi trecu cu mâna deasupra lui, apoi se-ntoarse şi zise:

— După cum mi-am închipuit, încăperea aceasta trebuie să stea în legătură cu canalul Gangelui. Se umple cu apă când se deschid zăgazurile ascunse. Aşa dar, o adevărată cursă de şoareci, în care urmează să fim înecaţi!

— Brr! făcu colonelul. Mi-aş fi dorit o moarte mai frumoasă, zău aşa! Dar nu trebuie să pierdem curajul, ci să căutăm a ieşi de aici.

— Numai că n-o să fie atât de uşor – spuse Marian.

— Dumnezeule, uite că şi vine apa! strigă colonelul. Şi încă din toate părţile, astfel că nici nu putem astupa deschizăturile. N-o să treacă mult şi toată încăperea va fi plină până sus.

— Şi eu cred că până într-o jumătate de ceas va fi umplută – spuse Marian, calm de tot – trebuie să încercăm cu toată energie să ieşim de aici. Pongo, o să mă ridice pe umeri şi voi încerca să deschid chepengul. Robert, tu îl vei ţine pe Pongo, ca să nu se clatine.

Când camaradul meu fu pe umerii uriaşului, îşi vârî lama cuţitului în crăpătura formată de două lespezi alăturate şi smuci cu putere în toate părţile. Chepengul acela era construit, încât două lespezi alcătuiau canaturile unei uşi. Căzuseră deci în jos de amândouă părţile, apoi se ridicaseră iarăşi, ca să se împreune la mijloc.

Marian lucra cu cuţitul în crăpătura aceasta. Dădu comenzi scurte în jos şi Pongo păşi încetişor cu el înainte, astfel încât Marian putea examina crăpătura în tot lungul ei.

Nu făcu însă nici o treabă şi noi începurăm să ne cam pierdem curajul, căci apa ne ajunsese până la genunchi.

— Pongo – strigă deodată Marian în jos – mergi încet înapoi, vreau să examinez muchea din spate a chepengului; cred că acolo e închizătoarea.

Sprijinit de mine, uriaşul păşi prin apa spumegând.

Cu atenţiune deosebită Marian examină crăpătura din spate a chepengului, apoi zise:

— Cred c-am găsit. Pongo, ia-o puţin înapoi, altminteri se poate să mă izbească chepengul când o cădea în jos şi s-o ridica iar.

Plini de încordare privirăm în sus. Pongo se mai dădu un pas înapoi şi Marian se aplecă înainte. Nu putea să cadă, căci braţele de fier ale uriaşului îl ţineau bine.

Deodată, se auzi un scârţâit puternic sus, apoi cele două „canaturi" grele căzură în jos. Marian fu lovit de unul din ele, cu toate că se ferise şi Pongo şi-ar fi pierdut echilibrul dacă detectivul Lorry nu i-ar fi venit repede în ajutor.

— Minunat! exclamă colonelul. Acum să ieşim de aici! Dar… lucrul nu pare să fie atât de uşor.

De sus Marian strigă cu tărie:

— Pongo, ia-o repede înainte!…. Aşa e bine!

Credinciosul camarad îşi dăduse singur seamă despre ce e vorba. Abia îşi regăsise echilibrul, că păşi iar înainte, încât veni sub deschizătură şi-l ridică pur şi simplu pe Marian.

Prietenul meu scoase pistolul, glonţul porni şi un răcnet de durere dovedi că nu greşise ţinta.

— Repede afară! strigă apoi în jos.

Pongo făcu un pas înainte, Marian se prinse de marginea deschizăturii şi se săltă afară. Fără un cuvânt, Pongo îl luă în primire pe colonel, îl ridică şi pe el şi-i făcu… vânt. La fel îl expedie pe Lorry, apoi pe mine, pe urmă se aplecă şi dintr-o săritură ca de pisică fu lângă noi.

Marian şi alergase la uşa pe unde fugiseră cei doi chinezi şi strigă peste umăr spre noi:

— Pe chinezul cel mare l-am atins. Haideţi repede, poate mai putem pune mâna pe el!

Se făcu nevăzut şi noi după el. Îndărătul uşii era un gang îngust, care după câteva clipe de mers făcea o cotitură spre stânga. Ne depărtam deci de fluviu şi în acelaşi timp de restaurant. Încăperile subterane ale templului păreau să se-ntindă până departe.

După ce trecurăm de cotitură, nu-l mai zărirăm pe Marian. Gangul însă se întindea mult înainte, după cum văzurăm la lumina lămpilor noastre.

Rămaserăm locului, privindu-ne înmărmuriţi. Oare picase Marian în altă capcană?

— Neplăcută afacere! mormăi colonelul. Să i se fi întâmplat ceva domnului Farrow? Ce facem acum?

— Trebuie să-l căutăm pe prietenul meu! zisei eu cu hotărâre. Cred că e pe aproape; dar cu băgare de seamă!

Pornirăm încetişor înainte, cu armele pregătite şi plimbând lumina când la dreapta când la stânga.

Făcuserăm vreo zece metri, fără să dăm de vreo urmă a lui Marian şi îngrijorarea mea creştea pe fiecare clipă. Atunci se întâmplă ceva la care nu ne aşteptasem.

IV
NOII PRIMEJDII

ÎNDĂRĂTUL NOSTRU SE AUZI deodată un răget înfiorător, ceea ce ne făcu să ne întoarcem cât ai clipi din ochi. Fusese atât de puternic încât în primul moment crezui că îndărătul nostru e o haită întreagă de tigri.

În gang nu se vedea nimic, dar imediat îmi dădui seama că picasem iar într-o capcană drăcească – şi când vrui să mă întorc, deoarece aşteptam primejdia din spate, fu prea târziu.

Un val de aer rece răbufni deodată din ambele părţi, o lumină orbitoare căzu deasupra noastră, apoi simţii o înţepătură dureroasă în partea stângă a gâtului.

În aceeaşi clipă mă simţii ca străbătut de un curent electric. Tot trupul îmi fu cuprins ca de paralizie… o forţă uriaşă mă înhăţă, mă răsuci ca o sfârlează şi-mi pierdui cunoştinţa.

„Crocodilul”, fu gândul meu din urmă.

Când mă trezii îmi amintii îndată ce se petrecuse cu mine. Vrui să duc mâna la gât, dar băgai de seamă că mâinile îmi erau legate fedeleş. Nici picioarele nu le puteam mişca şi un întuneric adânc domnea de jur-împrejur.

Deodată auzii însă ceva ca în geamăt şi întrebai în şoaptă:

— E cineva aici?

— Da, eu sunt – răspunse colonelul.

Detectivul Lorry şi Pongo se anunţară şi ei.

— Am dat de dracu’! făcu colonelul, cu necaz. Credeam c-am scăpat, când colo… Dar unde o fi domnul Farrow? L-or fi omorât bandiţii?

— Şi pe mine mă îngrijorează soarta lui – spusei eu. Dacă ar fi căzut într-o cursă, ar fi trebuit să observăm ceva. Sau l-or fi înlăturat şi pe el printr-o înţepătură de aia… Dar atunci ar trebui să fie şi dânsul aici. Marian, Marian!

Prietenul meu nu dădu însă nici un semn de viaţă.

— Domnilor – zise atunci Lorry – ce-ar fi să încercăm să ne dezlegăm unul pe altul? Dacă izbutim, îl putem căuta apoi pe domnul Farrow.

— Firește că aşa vom face – încuviinţă Tumbac – dar mie îmi sunt mâinile atât de înţepenite încât nici nu le mai simt.

— Este sârmă, Massers – spuse Pongo. Pongo încercat. Massers vede când foloseşte de dinţi.

Încercai cu dinţii şi băgai de seamă că eram legat cu sârmă moale, care-mi intrase adânc în carne. Astfel că ne era cu neputinţă să ne liberăm unul pe altul.

Deodată îmi veni un gând.

— Domnule colonel – zisei eu – d-ta eşti lângă mine; ia încearcă să-mi pipăi buzunarele şi vezi dacă am fost jefuit. Poate găseşti lampa mea şi cuţitul.

Simţii mâinile colonelului la buzunare şi după o clipă el zise vesel:

— Ai avut un gând bun, domnule Bertram… aşteaptă puţin că scot lampa îndată. Ah, uite şi cuţitul!

Simţii cum îmi scoate din buznar cele două obiecte, apoi lumina lămpii mele sfâşie întunericul. Şi tocmai în faţa noastră…. Se afla scara care ducea la canalul Gangelui. Aveau de gând oare să ne scoată de acolo prin chepeng ca să ne dea pradă crocodililor, cum făcuseră cu ceilalţi călători străini?

— Repede, domnule colonel – strigai – încearcă cu cuţitul să tai sârma care-mi ţine mâinile legate. Altfel ne aşteaptă o moarte grozavă.

Tumbac puse jos lampa de buzunar, îmi adusei mâinile în lumină şi colonelul începu să plimbe cuţitul deasupra sârmei moi.

Dar tocmai când mă bucuram de izbânda apropiată, auzii un hohot de râs batjocoritor, apoi ţâşni lumina unei lămpi de buzunar, învăluindu-ne în razele ei. Un braţ enorm înhăţă mâna colonelului, o trase în sus şi o răsuci. Scoţând un geamăt slab, Tumbac dădu drumul cuţitului.

Trăsei cu putere de legături, în nădejdea că le voi putea rupe, dar în aceeaşi clipă braţul enorm îmi prinse mâinile şi le trase în sus. Iarăşi se auzi hohotul acela de râs batjocoritor şi uriaşul spuse:

— Atât de uşor nu merge, legăturile noastre ţin ele bine. O să trebuiască să rămâneţi ceva mai mult aici, până veţi fi transportaţi.

Chinezul – bănuiam că este uriaşul pe care-l împuşcase Marian, căci de văzut nu-l puteam vedea îndărătul luminii orbitoare a lămpii – ne buzunări acum cu o îndemânare care dovedea o experienţă îndelungată. Chicotea mereu şi făcea observaţii batjocoritoare.

Veni şi rândul lui Pongo, care până atunci stătuse liniştit.

— Ah, am pus iar mâna pe el! râse chinezul. Acum n-o să mai scapi de crocodil.

Îndreptase lumina lămpii asupra lui Pongo şi acum văzui că era într-adevăr chinezul cel uriaş. Aplecându-se asupra camaradului nostru Negru, mai văzui că era bandajat la frunte. Glonţul lui Marian îl atinsese deci, la cap.

El tot râdea, când Pongo îşi trase îndărăt picioarele legate, apoi le repezi înainte, lovindu-l pe chinez în pântece. Individul scoase un ţipăt scurt, apoi zbură ca o minge, izbindu-se de peretele din spate al scării. Lampa-i de buzunar

căzu alături de el, luminându-i trupul nemişcat şi treptele de jos.

— Bravo, Pongo! strigai. Cred că de-acum încolo n-o să-şi mai bată joc dumnealui de un european. Domnule colonel, ai văzut unde a pus lucrurile noastre? Acum am putea încerca din nou să ne eliberăm.

— Dacă nu mă-nşel, lucrurile sunt îndărătul nostru, pe pământ – răspunse Tumbac. Ah, ce-i asta? Să ştii că în cădere chinezul a pus în funcţiune vreun mecanism…. Uite că treptele de jos se mişcă.

Într-adevăr, treptele de jos ale scării se mişcau. Nu se dădură însă peste cap, după cum m-aş fi aşteptat, ci intrară în zid, la stânga.

Iscusită instalaţie, căci în felul acesta nu se putea vedea de afară că se întâmplase ceva deosebit la scară. Pentru aceasta ar fi trebuit ca să coboare cineva treptele până la apă.

Acum se mişcau numai cele două trepte de jos, lăsând liber un spaţiu de vreo trei sferturi de metru. Când lespezile de piatră lungi şi grele dispărură în zid, văzurăm canalul Gangelui, a cărui apă sclipea în lumina lunii.

— Asta-i viclenie, nu glumă! făcu colonelul. Eu crezusem că numai treptele de sus, acele prevăzute cu şine, pot fi mişcate, pentru a scoate de aci bietele victime ce sunt oferite pradă crocodililor. În sfârşit, acum trebuie să lucrăm din răsputeri ca să ne liberăm.

Nu era atât de uşor să ne găsim lucrurile. Furăm nevoiţi să ne târâm şi să ne rostogolim, până când Tumbac exclamă mulţumit:

— Ah, uite-le aici! În primul rând să facem lumină.

Colonelul aprinse lampa, căută în mormanul de lucruri un cuţit şi se-ntoarse spre mine.

— Lorry – mai zise el – d-ta cu Pongo vă puteţi de asemenea libera unul pe altul. Să nu mai pierdem vremea! Te pomeneşti că mai vine vreun chinez; cât pentru ăsta de aici, cred că nu se va trezi atât de repede.

— Eu mă tem ca Pongo să nu-l fi ucis chiar – îmi dădui cu părerea. Aha, asta-i minunat, domnul Lorry şi-a găsit şi el lampa şi cuţitul! De-am şti numai unde se află Marian.

— Eu sper c-o să-l regăsim – răspunse colonelul. Să vezi c-o să dăm de el viu şi nevătămat. Dumnezeule…

Tumbac îşi rupse vorba. Îşi îndreptă privirea spre scară şi eu îi urmai pilda. Abia îmi putui stăpâni un ţipăt de spaimă, căci ceea ce văzui era îngrozitor.

Prin deschizătura îngustă lăsată de cele două trepte care dispăruseră, se ivi jumătatea trupului unui crocodil. Era la cel mult un metru şi jumătate de chinezul în nesimţire, privea însă

spre noi. Probabil că o pradă vie îi era mai plăcută decât una moartă.

Şi îndărătul lui se ivi un alt crocodil, care se apropia încet de tovarăşul său.

Şoptii repede colonelului:

— Trebuie să ne luăm armele! Chiar dacă nu nimerim, dihăniile au s-o rupă de fugă auzind împuşcăturile. Să fim însă cu băgare de seamă şi să nu facem mişcări prea repezi. Ah, unul din ei pare să poftească la carnea noastră!

Într-adevăr, primul crocodil venea agale spre noi, şovăi câteva clipe, apoi puse iar laba înainte. Era o dihanie mare şi mă trecu un fior, dându-mi seamă că eu îi veneam mai aproape.

— Trebuie să-ncercăm să punem mâna pe revolvere – şoptii iarăşi colonelul – armele stau în stânga dumitale. Haide, repede! Luaţi seama!

Tumbac se târâse ceva mai sus şi imediat crocodilul veni mai aproape. Colonelul rămase nemişcat; atunci Lorry şopti:

— În curând pun mâna pe un revolver, sunt aproape de tot. Nu trebuie, însă să mă mişc prea repede. Uite, dihania aude şi şoaptele mele!

Crocodilul îşi întoarse capul în direcţia în care zăcea Lorry. La lumina lămpii văzui ochii lui sclipind fioros. Mă rugai lui Dumnezeu să mă ocrotească, deoarece botul monstrului mai era numai la un metru de picioarele mele. Cât timp o să mai şovăie?

Deodată, dihania întoarse capul cu repeziciune. Chinezul pe care Pongo îl azvârlise până la scară părea să nu fie mort, cum mă temusem. El scoase un geamăt prelung, apoi îşi rostogoli încetişor trupul într-o parte. Şi această mişcare fu deajuns pentru cei doi crocodili. Al doilea, care intrase în încăpere cu jumătate de trup, înşfăcă deodată cu botul braţul chinezului şi cu o smucitură îl trase spre apă. Acum se-ntoarse şi celălalt crocodil, se năpusti asupra galbenului îl înhăţă de un picior şi în clipa următoare cele două dihănii dispărură în apă cu prada lor.

— Brrr! făcu colonelul, îngrozit, după câtva timp. A fost înfiorător! Şi cât p-aci să avem şi noi aceeaşi soartă. Dar să vedem cum scăpăm de aici cât mai repede. Îmi pare că sârma asta este al naibii de trainică.

— Şi mie îmi pare aşa – zise Lorry, care se apucase iarăşi să-l dezlege pe Pongo. Trebuie să aibă mult oţel într-însa, căci cuţitul nu izbuteşte s-o taie. Poate totuşi că, cu răbdare, vom izbuti… Ei, drace, unde-i acum revolverul?

Un plescăit puternic se auzi în canal, aproape de deschizătură. În clipa următoare iar se ivi căpăţâna unui

crocodil. Şi dihania asta părea să nu cunoască frica, deoarece se căţără cu repeziciune în sus, şovăi o clipă, apoi veni de-a dreptul spre noi.

Colonelul răcni la crocodil, care iarăşi şovăi o clipă, apoi însă veni direct spre Tumbac, care se retrase repede mai în afund.

O împuşcătură detună şi crocodilul porni în goană sălbatecă spre apă.

— Păcat – zise Lorry – am fost nevoit să trag prea repede, astfel că n-am putut ţinti aproape deloc. Şi bănuiesc că dihania va reveni, după ce se va fi liniştit.

Colonelul începu din nou să lucreze cu cuţitul la sârma cu care eram legat, când deodată se auzi un glas rece, liniştit:

— Domnii mei, nu vă mai osteniţi degeaba! Sârma conţine într-însa oţel, pe care n-o să-l puteţi tăia. Dar unde e Jang-Se?

— Dacă Jang-Se e Chinezul acela înalt, atunci te-aş sfătui să-l cauţi în apa Gangelui – răspunse colonelul.

Un chinez mărunt se ivi în lumina lămpii noastre. Chipul său era de o linişte desăvârşită. Privi spre deschizătura din scară, apoi întrebă ritos:

— Ce s-a întâmplat? A îndrăznit Jang-Se să deschidă scara?

— Întreabă-l pe el! răspunse Tumbac. Poate că s-o întoarce dacă i-or da drumul crocodilii.

— Las-că vă dezleg eu acuşi limba! spuse chinezul, fără să se turbure.

Se apropie de scară, apăsă într-un loc pe peretele din stânga şi imediat cele două trepte se închiseră la loc. Chinezul fluieră apoi ascuţit şi după câtva timp se iviră fără zgomot alţi patru galbeni, cărora le dădu o poruncă scurtă în limba lor.

Câte doi ne înhăţară, pe colonel şi pe mine şi ne scoaseră de acolo. Merseră cu noi printr-un gang întunecos şi după câtva timp furăm trântiţi jos, pe piatră şi totul rămase liniştit în jurul nostru.

— Sunt curios să văd ce-au să facă acum cu noi – şopti colonelul – te pomeneşti că o să ne pară rău că n-am fost lăsaţi în seama crocodililor de jos.

— Tot ce se poate! glumi eu. Ai auzit doar că chinezul vrea să ne dezlege limbile. Şi ştii, probabil, că pe acest tărâm galbenii au mijloace care nu sunt prea plăcute. Aha, suntem iar împreună.

Lângă mine căzu un trup şi Lorry scoase o înjurătură:

— Măgarii ăia ar putea să ne trateze cu mai multă blândeţe. Să scap eu numai de-aici şi las. Că le-arăt eu dum….

Amuţi, căci deodată căzu o lumină orbitoare deasupra noastră. O uşă mare se deschisese şi printr-însa răzbea lumina aceea. Furăm ridicaţi iar şi transportaţi în încăperea mare care

se afla îndărătul acestei uşi, apoi aşezaţi pe patru scaune de lemn din faţa unei mese lungi. La masa aceasta stăteau şase chinezi care aveau feţele acoperite cu măşti.

V
EROISMUL LUI MARIAN

ÎNDĂRĂTUL NOSTRU stăteau cei patru chinezi care ne aduseseră acolo. Chinezul mărunţel, care venise în pivniţă atras de împuşcătura lui Lorry, se aşezase şi el la masă şi le spuse că uriaşul Jang-Se dispăruse fără urmă şi că noi refuzam să dăm amănunte asupra acestui fapt.

Unul din mascaţi clătină capul când celălalt tăcu, apoi zise, calm:

— Ţin să atrag atenţia domnilor că avem mijloace neplăcute ca să dezlegăm limbile oamenilor şi că ne vom folosi fără şovăială de aceste mijloace. Aşa dar, povestiţi, vă rog, cum a dispărut servitorul nostru Jang-Se.

— A deschis treptele alea din scară, apoi au venit doi crocodili şi l-au tras în apă – răspunse colonelul – când am văzut venind un al treilea crocodil, am tras un glonţ ca să-l speriem.

— Jang-Se n-ar fi cutezat niciodată să deşchidă scara – spuse chinezul, calm. Povesteşte întocmai cum s-au întâmplat lucrurile!

— Atâta ştiu, atâta spun – zise Tumbac – servitorul vostru s-a poticnit deodată şi a căzut jos lângă scară. Atunci s-au deschis două trepte de jos, după câtva timp s-au ivit crocodilii şi l-au înhăţat. Şi-apoi, cer să mi se dea drumul imediat.

Chinezul zâmbi, apoi zise:

— Fireşte c-o să-ţi dăm drumul… în canalul Gangelui. Dar eu tot nu cred că servitorul nostru s-a poticnit şi a căzut în nesimţire. Fusese atins de un glonţ la frunte dar rana nu era deloc gravă. Aşa dar, refuzaţi să spuneţi adevărul întreg? Vedeţi că acuşi fac un mic semn servitorilor dindărătul vostru.

— Mai mult nu ştiu – stărui colonelul.

Era un gest frumos din partea lui căci prin asta nu urmărea decât să-l ferească pe Pongo de furia chinezilor.

Galbenul care vorbise ridică mâna şi în aceeaşi clipă se auzi îndărătul nostru foşnet de veşminte de mătase, apoi zăngăniră fiare. Cei patru chinezi se iviră în faţa noastră. Aveau nişte cleşti mici în mâini, pe care ni-i jucară ameninţător pe dinaintea ochilor.

— Ei, v-aţi hotărât să vorbiţi? mai întrebă odată chinezul.

Acum luă cuvântul Pongo al nostru:

— Pongo izbit chinez pântece. El zburat până la scară. Scară deschis, apoi venit crocodili şi înhăţat la el.

— Aha, aşa a fost deci! şuieră chinezul. Atunci şi pedeapsa voastră o să fie mai aspră. O să vă dăm de vii crocodililor şi nu în stare de nesimţire. Căci de dispărut trebuie să dispăreţi.

— Păi… dacă nu se poate altfel, n-avem încotro – zise colonelul calm – dar înainte de a muri aş vrea să mă lămuriţi într-o privinţă: străinii aceia care au dispărut aici în Cawnpur, au fost jefuiţi de voi, după aceea daţi pradă crocodililor?

— Cam aşa, domnule colonel – răspunse chinezul batjocoritor – am avut un câştig frumuşel de pe urma asta şi sperăm să mai ducem multă vreme afacerea. Ne felicităm că ne-a dat în gând să le venim de hac domnilor Farrow şi Bertram, care cam au obiceiul dumnealor să-şi vâre nasul unde nu le fierbe oala.

— Care va să zică dv. le-aţi trimis bileţelul prin indiana aceea! zise colonelul. Îmi pare rău numai că nu-mi pot lua rămas-bun de la dl. Farrow.

— E drept că nu se poate, căci i s-a întâmplat un accident regretabil – răspunse chinezul, batjocoritor. În lupta corp la corp care a avut-o cu prietenul nostru de aici – arătă spre un chinez înalt, care stătea aproape de noi – a căzut într-o groapă umplută cu apă. Deoarece această galerie e în legătură, printr-un mare tunel, cu canalul Gangelui, se află adesea crocodili într-însul şi prietenul nostru a fost nevoit să vadă, cu mare părere de rău, cum domnul Farrow a fost înhăţat de un crocodil. Acum s-o şi fi aflând la strămoşii săi şi poate c-a avut o moarte mai frumoasă decât aceea de care veţi avea parte voi. Alte lămuriri mai doreşti, domnule colonel?

Eram zdrobit. Marian mort?! Fusese sfâşiat într-adevăr de un crocodil? Nu-mi venea să cred. Poate că ticăloşii vroiau numai să ne sperie, poate că Marian era numai legat şi cu căluş în gură, undeva pe aproape… De aceea nu-i mai dădui răgaz colonelului să spună ceva, ci luai eu cuvântul:

— Asta s-o spuneţi altora, nu nouă. Prietenul meu nu se lasă învins în luptă de un chinez. Şi nu cred nici că a căzut într-o groapă unde a fost sfâşiat de un crocodil.

— Pentru faptul că nu crezi în cuvintele mele o să-ţi mai dau o pedeapsă pe deasupra – spuse chinezul – vreau să-ţi arăt că şi noi, Chinezii, suntem în stare să punem cu botul pe labe astfel de aventurieri celebri.

Făcu un semn celor patru chinezi şi imediat atât colonelul cât şi eu furăm ridicaţi. Galbenii ne trăgeau după dânşii, aşa fel că târam picioarele pe pământ:

— Ceilalţi doi domni vor putea vedea dovada după dv. – zise Chinezul care vorbise de la început. O să-i bucure şi pe ei că tovarăşul dv. a avut o moarte atât de grabnică.

Furăm târâţi de-a lungul unui gang întunecos, luminat doar de o lampă de buzunar pe care o ţinea în mână căpetenia chinezilor.

Ne aflam într-o parte cu totul nouă a templului subpământean, ceea ce dovedea că înainte vreme construcţiunile se întindeau mult mai departe decât arătau acum ruinele de la suprafaţă.

Gangul sfârşea într-o încăpere de formă pătrată, cu latura de vreo cinci metri. În mijlocul gangului se căsca o gaură rotundă de vreo doi metri în diametru. Chinezul se apropiă de ea, lumină în adâncime, apoi strigă mulţumit:

— Ia veniţi încoa, domnilor, se mai vede ceva.

Singur nici n-aş fi putut ajunge până la marginea puţului, atât de tare îmi tremurau picioarele şi când privii apoi în adânc, cu greu îmi putui înăbuşi un ţipăt.

La vreo patru metri sub mine sclipea o apă tulbure. Deasupra ei plutea o cască tropicală…. Casca lui Marian, după cum recunoscui îndată; afară de asta o mânecă de haină… de la haina camaradului meu.

Dacă nu m-ar fi ţinut cei doi chinezi, cu siguranţă că m-aş fi prăbuşit grămadă. Şi acum apa începu să se agite… Un cap hidos, cu solzi, se ivi, izbi casca tropicală, cercetă mâneca, apoi crocodilul – căci crocodil era – dispăru iarăşi.

— Ei? făcu chinezul, batjocoritor. Ei, vezi? Dacă m-ai fi crezut de la început ai fi avut parte de o moarte mai uşoară. Acum însă hai căraţi-vă, ca să se încredinţeze şi cei doi tovarăşi ai voştri.

Chinezii ne traseră înapoi şi furăm duşi, prin gangul întunecos, până în odaia luminată puternic.

Colonelul trebuie să fi recunoscut, după chipul meu, că Marian îşi găsise un sfârşit înfiorător, căci lăsă capul în jos şi murmură:

— Aşa dar e adevărat? Asta-i îngrozitor!

Cei patru paznici ai noştri ne aşezară iarăşi pe scaune, apoi îi înhăţară pe Pongo şi Lorry şi-i duseră cu ei, după ce strigară câteva cuvinte chinezilor de la masă.

Eram atât de zdrobit încât nu ştiam ce să mai cred. Marian al meu să fi pierit în chip atât de grozav!

Îl fulgerai cu privirea pe chinezul înalt care stătea lângă nou şi văzui cu mirare că şi el mă privea, după aceea se ridică, îmi făcu din cap un semn uşor şi păşi spre uşa care ducea în gangul de unde mergea apoi la puţul morţii.

Cu o mişcare repede luă în trecere un cleşte dintre cele pe care cei patru servitori le puseseră pe un scăunaş, înainte de a ne fi scos din cameră.

Vreo doi, trei chinezi de la masă strigară tovarăşului lor câteva cuvinte, dar celălalt făcu doar un gest cu mâna şi dispăru în gang.

Mă simţii străbătut de un fior. Gestul acesta îmi păru foarte cunoscut… el era un obicei al lui Marian, care pe mine mă făcea întotdeauna să râd. Şi de ce dăduse din cap spre mine chinezul, când se ridicase?

Dar cu cleştele ce avea de gând să facă?

Vroia cumva să-l tortureze pe Pongo, pentru că acesta îl trimisese la moarte pe servitorul Jang-Se?

Uitai însă curând de el şi mă gândii iarăşi la Marian. Deşi văzusem cu ochii mei dovada, nu-mi venea să cred, totuşi, că acest om viteaz şi plin de sănătate, să fi avut parte de o moarte atât de grozavă.

Colonelul, lângă mine, gemu şi zise:

— Domnule Bertram, e într-adevăr îngrozitor! Ah, de l-am putea răzbuna!

— Da, de l-am putea răzbuna! M-aş fi năpustit asupra Chinezilor… dacă mi-ar fi fost cu putinţă.

Hotărâi totuşi să-mi reped picioarele legate în cel dintâi care s-ar fi apropiat de mine. N-aveam decât să facă apoi piftie din mine, puţin îmi păsa.

Mă ridicai puţin, şeful ticăloşilor trebuia să treacă pe lângă mine când se va întoarce de la puţul morţii. Şi atunci va vedea el!

Un zgomot nelămurit se auzi din gangul unde se afla puţul morţii. Păreau chemări înăbuşite, apoi un corp păru să fi căzut în apă, iarăşi un ţipăt care se curmă repede – după aceea se făcu tăcere.

Oare să fi adus la îndeplinire Pongo una din faptele sale eroice? Izbutise poate să-şi desfacă legăturile? În cazul acesta se prea putea ca în mânia lui oarbă să-i fi ucis pe toţi cei cinci chinezi.

Galbenii de la masă săriră în picioare şi se holbară la uşă. Ceva neobişnuit trebuie să se fi întâmplat. Dar, în definitiv, erau patru paznici, afară de şeful şi chinezul cel înalt, care-l învinsese până şi pe Marian.

Stăteau nemişcaţi, privind spre deschizătura uşii. Un zgomot slab se auzea tot mai aproape de gang. Aşa dar, chinezii îi aduceau înapoi pe prizonieri. Dar poate că Pongo făcuse o încercare disperată de a se libera şi cu prilejul acesta fusese zvârlit în puţ. Şi atunci avusese parte de aceeaşi moarte ca Marian, căruia îi era atât de devotat!

Chinezii se aşezară iarăşi. Se gândeau probabil ca şi mine, numai că nu erau deloc curioşi.

Eu aşteptam însă plin de încordare. Chinezul cel înalt, care-l învinsese în luptă pe Marian, intră înăuntru. Trecu încetişor pe lângă mine, privindu-mă cu atenţiune. Şi ca şi cum mi-ar fi ghicit gândul, se aplecă deodată spre mine şi-mi şopti:

— Robert, fii liniştit!

Trăsnetul dacă ar fi căzut în clipa aceea la picioarele mele nu m-ar fi emoţionat mai mult. Glasul acela… era a lui Marian. Mi se părea că-mi pierdusem minţile!

Cu ochii zgâiţi priveam după dânsul. El se apropiă liniştit de masă şi ridică brusc mâna dreaptă, în care ţinea un revolver.

— Comedia s-a sfârşit domnilor! zise el… Şeful vostru e în puţul în care credeaţi că mă aflu eu. Mi-am îngăduit să joc rolul tovarăşului dv., după ce am izbutit să-l ucid în luptă.

Îşi scoase tichia de mătase şi masca… şi eu scosei o exclamaţie de triumf. Era chipul îndrăzneţ al viteazului meu camarad.

Chinezii de la masă păreau înmărmuriţi. Unii din ei rămaseră cu gura căscată. În uşa care dădea pe gang stătea Pongo. În mâna dreaptă ţinea un cuţit gata să-l zvârle, iar în cea stângă avea alte trei.

Abia acum pricepui ce se întâmplase. Marian fusese atacat, îl omorâse în luptă pe duşmanul său, apoi luase veşmintele acestuia, iar trupul şi propriile sale haine le aruncase în puţ.

După aceea rămăsese liniştit de tot în mijlocul bandiţilor, probabil că i se dăduseră şi onoruri pentru că izbutise să-l învingă pe vestitul Marian Farrow.

Nu pricepeam însă cum reuşise să joace atâta timp rolul acesta. Ştia el chinezeşte. Dar prea puţin. Punctul acesta trebuia lămurit încă.

Deocamdată, situaţia nu prea era limpede. Chiar dacă Marian părea sigur de izbândă pentru moment nu trebuia să uităm viclenia şi dispreţul de moarte al chinezilor.

Abia mă gândeam la asta, că două braţe se şi ridicară. Dar în clipa când vrui să scot un ţipăt de prevenire, arma lui Marian detună, iar cuţitul lui Pongo zbură ca un fulger prin încăpere.

Urmară două răcnete de durere, apoi cele două pistoale căzură din mâinile chinezilor, care avuseseră nechibzuinţa să încerce să se apere.

Un alt cuţit sclipi în mâna lui Pongo. Asta era deajuns pentru ceilalţi trei chinezi. La porunca lui Marian, ei ridicară braţele cât ai clipi din ochi.

Paşi repezi se auziră pe gang, apoi Lorry dădu buzna înăuntru, în fruntea câtorva poliţişti. Într-o clipă chinezii fură legaţi, iar noi dezlegaţi.

— Ku-Mang e cu totul nevinovat – zise acum Marian – vinovatul principal e vărul său Me-Lung, pe care Pongo l-a zvârlit în puţ. El se folosea de faptul, că avea cunoştinţă de încăperile subpământene, pentru a pune la cale crimele astea.

L-am bănuit numai decât, după ce i-am prins o privire. Am iscodit totul, pe când mă aflam printre chinezi.

— Mariane, cum ai izbutit să faci asta? întrebai eu. Doar nu ştii chinezeşte?

— Puţintel tot ştiu – râse camaradul meu – şi m-am prefăcut ca şi cum aş fi fost grav rănit la gât în lupta în care l-am răpus pe…. Marian Farrow. Norocul meu a fost că chinezii purtau măşti, astfel că mă puteam amesteca fără teamă printre ei.

În vreme ce prizonierii erau luaţi de acolo – Marian descoperise gangul care ducea în restaurant – zisei:

— De ce s-a speriat atât de tare Ku-Mang, când a auzit de acul otrăvit?

— Pentru că are şi el un astfel de ac, cu care se apără împotriva hoţilor. Fiind om inteligent, a bănuit îndată că va fi suspectat, dacă faptul acesta ne va ajunge la urechi.

— Domnule Farrow, ce şi s-a întâmplat după ce ai dispărut atât de brusc?

— M-am pomenit înhăţat în gang – povesti Marian – o mână care părea să iasă de-a dreptul din stâncă mă strânse atât de tare de gât, încât nu mai putui scoase un geamăt. Am fost târât apoi câtva timp de-a lungul gangului, după care potrivnicul meu a vrut să mă zvârle de lângă el. Am bănuit atunci primejdia, m-am încleştat de el şi am început lupta.

Băgai de seamă curând că potrivnicul meu trase un cuţit. L-am apucat atunci de mână şi răsucindu-i-o, i-am înfipt cuţitul în piept. Aprinzând lampa de buzunar, văzui că chinezul era cam de statura mea şi purta mască. Atunci am schimbat grabnic hainele cu el. Auzind glasuri pe aproape, aruncai repede trupul în puţ, pe a cărui margine luptasem. Trimisei şi hainele după el, auzii jos un plescăit puternic, apoi veniră cei şase chinezi, toţi cu lămpi de buzunar şi şeful îmi aduse laude pentru isprava mea. Din fericire, vorbea englezeşte şi prin gesturi cu mâna îi lămurii că nu puteam vorbi, din pricină că fusesem strâns de gât. Apoi îi descrisei cum decursese lupta şi când dânsul întrebă repede dacă Marian Farrow fusese acela pe care-l învinsesem, încuviinţai din cap. Şi aşa am devenit erou.

Avurăm apoi o consfătuire lungă cu privire la soarta voastră. Din fericire chinezii vorbeau mai mult englezeşte şi astfel aflai că voi eraţi deocamdată sub supravegherea uriaşului Jang-Se. Abia când auzii o împuşcătură, începui să mă tem pentru soarta voastră, trebuia, însă, să-l las pe chinezul cel mărunt să meargă înainte spre locul unde eraţi voi, căci eu nu cunoşteam prea bine gangurile secrete. Restul îl ştiţi. Pe când Me-Lung arăta lui Pongo şi domnului Lorry

rămăşiţele mele îmi puţ, eu i-am tăiat lui Pongo legăturile. De aceea am luat cleştele cu mine. I-am şoptit numai câteva cuvinte, ia-m vârât şi cuţitul în buzunar, apoi ne aruncarăm asupra paznicilor, luaţi prin surprindere. Ce vă spun, Pongo a terminat foarte repede cu ei. Când sfârşii şi eu cu potrivnicul meu, şeful şi zăcea în puţ, iar cei trei paznici erau întinşi la pământ.

— Dumnezeule mare! făcu colonelul – cu dv. poate avea cineva parte de aventuri, nu glumă. Sunt mulţumit că bietele victime ale acestor ticăloşi lacomi de avere, au fost răzbunate.

Plecarăm mai departe şi alte aventuri ne aşteptau în cale, încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **DEMONUL GANGELUI.**

În numărul următor:

OCHIUL LUI ŞIVA.

EDITURA Ig. Hertz BUCUREȘTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

CAROL MAY
posedă neîntrecutul dar de a îmbina plăcutul cu utilul în lucrările sale.

WINETU
mai cu seamă, oferă pagini minunate de peripeții captivante, umor sănătos și cunoștințe folositoare în geografie, istorie și științe naturale.

A APĂRUT
Vol. III din operele lui
CAROL MAY

OLD SHATTERHAND
WINETU III
LEI 25

Un volum de cca. 200 pagini, într'o execuție ireproșabilă cu copertă colorată, costă numai Lei 25.